

έκταση περίπου 360 τ.μ. Γύρω από την ονομασία και την παλαιότερη ιστορία του Όρους υπάρχουν πολλοί και διάφοροι θρύλοι και παραδόσεις. Οι αρχαίοι ονόμαζαν Ακτή ολόκληρη τη χερσόνησο. Οι πηγές αναφέρουν την ύπαρξη επτά πολιούχων κατά τους προχριστιανικούς χρόνους: Σάνη, Θύσσος, Κλεωναί, Δίον, Ολόφυξος, Ακρόθωοι, Απολλωνία. Κατάλληλος σαν τοποθεσία ο Άθως συγκέντρωσε ήδη από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους πολλούς μοναχούς, που προέρχονταν από όλα τα σημεία της αυτοκρατορίας.

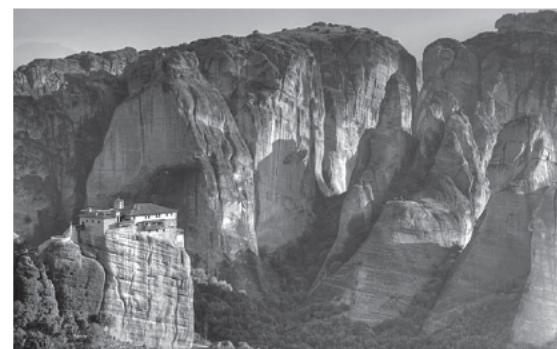

Μεσαιωνική πόλη της Ρόδου (1988)

Στην καρδιά της Ρόδου, στη μεσαιωνική πόλη, πλανιέται ένα άρωμα ολοζωντανού και μυστηριακού, φερμένο μέσα από τους αιώνες. Το περιβόλτο Τάγμα των Ιωαννιτών Οσπιταλιέρων Ιπποτών άφος για πάντα την σφραγίδα του στο νησί. Αν περπατήσει κάποιος στην πάντα ζωντανή πολιτεία, θα ακούσει τον καλπασμό των αλόγων και τους ψιθύρους της ιστορίας. Η πολιτεία δεν ερήμωσε και δεν εγκαταλείφθηκε ποτέ. Αποτελεί μια από τις σπάνιες επιβιώσεις του μεσαιωνικού κόσμου, που στέκει αλώβητη, με όλο της το σφρίγος και την ωραιότητα.

Μετέωρα (1988)

Τα Μετέωρα αποτελούν, μετά το Άγιο Όρος, το μεγαλύτερο και με συνεχή παρουσία από την εποχή της εγκατάστασης των πρώτων ασκητών μέχρι σήμερα μοναστικό σύνολο στον ελλαδικό χώρο. Από τις ιστορικές μαρτυρίες συμπεραίνουμε ότι οι μονές των Μετεώρων ήταν στο σύνολό τους τριάντα. Από τις τριάντα αυτές μονές οι έξι λειτουργούν έως σήμερα και δέχονται πλήθος προσκυνητών. Υπάρχουν όμως και πολλά μικρότερα μοναστήρια εγκαταλειμμένα. Τα περισσότερα από αυτά είχαν ιδρυθεί στον 14ο αι. Η ονομασία Μετέωρα είναι νεότερη και δεν αναφέρεται από τους αρχαίους συγγραφείς. Το όνομά τους το οφείλουν στον Άγιο Αθανάσιο τον Μετεωρίτη, κτίτορα της μονής της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος (Μεγάλο Μετέωρο), ο οποίος ονόμασε έτσι τον «πλατύ λίθο», στον οποίο ανέβηκε για πρώτη φορά το 1344.

Παλαιοχριστιανικά και βυζαντινά μνημεία Θεσσαλονίκης (1988)

Ο κατάλογος των μνημείων περιλαμβάνει την Ροτόντα, το ναό του Αχειροποίητου, το ναό του Αγίου Δημητρίου, τη Μονή Λατόμου, το ναό της Αγίας Σοφίας, την Παναγία των Χαλκέων, το ναό των Αγίων Αποστόλων, το ναό του Αγίου Νικολαού Ορφανού και το Ναό του Αγίου Παντελεήμονα.

Αρχαιολογικός χώρος Μυστρά (1989)

Μια επίσκεψη στο Μυστρά, έξι χιλιόμετρα ΒΔ της Σπάρτης, μεταφέρει τον ταξιδιώτη σε άλλη διάσταση, στην εποχή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Η βυζαντινή καστροπολιτεία της Πελοποννήσου, αλώβητη από το χρόνο, γοητεύει με την ακαταμάχητη ατμόσφαιρα που δημιουργούν τα υπέροχα μνημεία της: τα «Παλάπα

των Παλαιολόγων», οι κατοικίες των ευγενών (Λάσκαρη, Φραγκόπουλου), οι επιβλητικές εκκλησίες (Άγιου Δημητρίου, Παντάνασσας) και τα μοναστήρια (Περιβλέπτου, Βροντοχίου) συνθέτουν ένα σκηνικό μεγαλείου αλλοτινών εποχών.

Αρχαιολογικός χώρος Ολυμπίας (1989)

Στη δυτική Πελοπόννησο, στην πανέμορφη κοιλάδα του ποταμού Αλφειού, άνθισε το πιο δοξασμένο ιερό της αρχαίας Ελλάδας, που πήγαν αφιερωμένο στον πατέρα των θεών, τον Δία. Απλώνεται στους νοτιοδυτικούς πρόποδες του κατάφυτου Κρονίου λόφου, μεταξύ των ποταμών Αλφειού και Κλαδέου, που ενώνονται σε αυτή την περιοχή.

Παρά την απομονωμένη θέση της κοντά στη δυτική ακτή της Πελοποννήσου, η Ολυμπία καθιερώθηκε στο πανελλήνιο ως το σημαντικότερο θρησκευτικό και αθλητικό κέντρο. Εδώ γεννήθηκαν οι σπουδαιότεροι αγώνες της αρχαίας Ελλάδας, οι Ολυμπιακοί, που γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια προς τιμήν του Δία, ένας θεομός με πανελλήνια ακτινοβολία και λάμψη από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η απαρχή της λατρείας και των μυθικών αναμετρήσεων που έλαβαν χώρα στην Ολυμπία χάνεται στα βάθη των αιώνων. Οι τοπικοί μύθοι σχετικά με τον ισχυρό βασιλιά της περιοχής, τον ξακουστό Πέλοπα, και τον ποτάμιο θεό Αλφειό, φανερώνουν τους ισχυρούς δεσμούς του ιερού τόσο με την Ανατολή όσο και με τη Δύση.

Αρχαιολογικός χώρος Δήλου (1990)

Στους αρχαίους χρόνους, ο μύθος της γέννησης του Απόλλωνα και της Αρτέμιδος έκανε το νησί ιερό: κανένας θνητός δεν θα επιτρεπόταν να γεννηθεί στα χώματά του. Και, εφόσον επρόκειτο για λίκνο αθανάτων, κανένας θνητός δεν θα επιτρεπόταν ούτε να πεθάνει εκεί. Έτσι, εκτός από τη σπουδαιότητα που είχε ως θρησκευτικό και οικονομικό κέντρο, το νησί διατηρούσε και μια αποκλειστικότητα: ακόμα και στην περίοδο της μεγάλης άνθησης της Δηλιακής Συμμαχίας, οι γυναίκες που επρόκειτο να γεννήσουν, όπως και όσοι και όσες φαίνονταν να πλησιάζουν το τέλος της ζωής τους, στέλνονταν στο γειτονικό νησί της Ρήνειας. Όλος ο τότε γνωστός κόσμος αναγνώριζε την ιερότητα του νησιού και ήξερε τη μοναδικότητά του. Σήμερα, το νησί παραμένει μοναδικό σε ολόκληρο το γνωστό κόσμο: πουθενά δεν υπάρχει ένας τόσο μεγάλος φυσικός νησιωτικός αρχαιολογικός χώρος, τόσο μεγάλης σπουδαιότητας.

Μονή Δαφνίου, Μονή Όσιου Λουκά και Νέα Μονή Χίου (1990)

Το μοναστηριακό συγκρότημα της Νέας Μονής, το επιφανέστερο μνημείο των μεσαιωνικών χρόνων στη Χίο, ιδρύθηκε στα μέσα του 11ου αι. με αυτοκρατορική χορηγία. Η Ζωή και η Θεοδώρα, κόρες του βυζαντινού αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Η΄ και αντιψηφίες του Βασιλείου Β΄ του Βουλγαροκτόνου, καθώς και ο αυτοκράτωρ Κων/νος Θ΄ ο Μονομάχος, τρίτος σύζυγος της Ζωής, στάθηκαν οι χορηγοί για την κατασκευή του μνημείου. Η ίδρυση της μονής συνδέεται με μοναστική παράδοση, σύμφωνα με την οποία στη θέση όπου κτίσθηκε το Καθολικό είχε βρεθεί από τρεις Χιώτες ασκητές θαυματουργή εικόνα της Παναγίας, κρεμασμένη σε κλάδο μυροίνης.

